

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Του Έρρ. Χάινε

Στο άκορμίλι τὸ ἀγρὸ τὴν ὥρα ποὺ σουπῶνει
Μοιάζω μὲν σὲ ὄντια καθόμουι βυθισμένους...
Ὁ ἥλιος τίς ἀχτίδες στὴ θάλασσα ἢ ἀπλώνη
Ἄπ' τὸ βουρὸ δὲν ἔβαινε, ποὺ ἦτανε γρομῆνος,
Καί τ' ἄλλαρὰ τὰ κήματα ἐφύγαν ἀφοσιμένα
Μὲ τ' ἀνεβοκατέβασμα ποὺ κάραν σὲ ἄκορμίλι,
Καί πάλι πίσω γύριζαν μὲ πείσμα ἀφοσιμένα,
Γιὰ νὰ χτυπήσουν μὲ ὀργὴ τὸ ἔρημο καί πάλι.
Κι' ἀπόκορψ' ἀπτηγοῦσανε μιλήματα κει πέρα
Γέλοια, χροῆς, φιλήματα καί κλάματα σμὰ τους
Καί ἄοματα χαιδενικὰ ἐτρέξαν στὸν ἄερα,
Σὺν τὸ ναυόδοιμα ποὺ λέν ἡ μάρες σὲ παιδιὰ τους.

Κι' ἐνόμισα πὸς ἄκορνα τ' ἀρχαῖα παραμῦθια
Μὲ τίς νεοῖδες τοῦ γαλοῦ καί τίς βασιλοπούλες,
Ποῦ μὴ φορὰ τ' ἀκούγαμε νὰ μᾶς τὰ λέν γι' ἀλήθεια
Στ' ἀγόρια ἐκεῖ τῆς γειτονιάς καί σὲς γειτοπούλες,
Ὅταν σὲς σκόλες ὅλα μας τῆς πότας μαζεμένα
Κάθε βωδὰ ἀκούγαμε τῆ μάμμη νὰ τὰ λέη,
Χωρὶς λαλιά, ἀκίνητα, μὲ μάτια τετιωμένα
Καί κάπου - κάπου βλέπαμε κανένα μᾶς νὰ κλαίη,
Ἐγὼ ἢ κόρες ἢ τρανές ἐκεῖ σὲ παραθύρι
Πάνω, πολὺ ψηλ' ἀπὸ μᾶς καθόντανε μὲ χροῖ
Στὸ πλάι, σὲ βασιλιά, ποὺ μάρες εἶχαν στείρει,
Καί σὰν τὰ ῥόδα γέλαγαν ἀντίξου σὲ φεγγάρι...

ΑΠΟΠΛΟΥΣ

Του Ότράν

Τὴν κομπάρια τὸ παρῆρ γιὰ τὸ δούμο τον σὰν κἀνε
Κι' ὄλοι τον οἱ ἐλιβάρτες στὴν κουβέρια μαζεφτοῦνε,
Σάλλα ! ὡ λεί ο καπετάνιος καί οἱ ναῦτες σὰν ἴδοῦνε
Πὸς τ' ἀγέρι τοῖς βοηθαί γιὰ νὰ βροῦν ἄπ' τὸ λιμάνι.

Καί ο ναῦτες τότε θεοὶ στὸν ἀόρατῆ γῆρα πιάει,
Καί λυπητῶο τραγοῦδι ἀοζιγὰν νὰ τραγοῦδοῦνε,
Σέροννε τὴν ἀνωσιδα, ὁ καθένας χροῖ βάνει
Καί τὴν ἀγκυρα χουμέν ἄπ' τὴν ἄμμο διὰ τραβοῦνε.

Ναῦτες τοῖσῶδο σὲ τραγοῦδι γιὰτὶ εἶοθε λυπημένοι
Νουθῶο καί γιὰτὶ μὲ πόλο πάλ' ἢ ἄγκρο ἀνεβαίνει...
Ἄχ ! παντοῦ καὶ στὴν καρδιά μας μέσα πάντοτε σκαλοῦνε.

Καί σὲ σπῆτι, σὲ μονόγιο, στὴν γραῖα κ' ἀγατοῦμε
Καί σὲ βροῦφος ποὺ στὴν κοῦνια νὰ φοιᾶζῃ τὸ ἀκοῦμε
Εἶς τὴν ἄγκυρα ἀπάνω τὰ χροῖα του γαιτῶνε.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΝ ΚΟΥΡΣΑΡΟΝ

Του Βικτ. Ούγκω

Σέροννε μαζί μας σκλάβους ἑκατὸ
Χοιτοσιανούς, γρασάδες ὄλους σὲ κορῶλλι
Κι' ἄπ' τὰ μονασιῆρα ποῦν' σὲ περσιῶλλι
Γιὰ καλὰ σενάγια πέρομοι στρατιᾶ,
Φοβεροὶ κοροσάοι, σὲ γαλοῦ μπροστά,
Πάμ' ἀπὸ τὸ Φέσι στὴν Κατάνη πέρα
Μέσ' στὸ καπετάνιο τῆ γεροῦ γαλέρα
Παλληκάρια ὀρδόντα εἶμαστε σωσιᾶ.

Ἔνα μονασιῆρι νᾶσον ! μακρονά...
Στὸ μονόγιο πέρα πέφτ' ἢ ἀγκυρῆ μας,
Νά ! σμῖ σὲ κῆμα ἔαφρον στὴ ματιᾶ μας
Φαίνεται μὰ κόρη, μὰ καλογοῦμ.
Μέσ' σὲ βοῦθῶμᾶ του μὲ ἀντὰ κλεισιᾶ
Σὲ πλατάνι κάτω γέν' ἢ πεοισιῆρα...
Μέσ' στὸ καπετάνιο τῆ γεροῦ γαλέρα
Παλληκάρια ὀρδόντα εἶμαστε σωσιᾶ.

— Αὐγοῦ, φορεσάοι ποῖμος σὲ γαλοῦ
Καί μαζί μας θᾶοης ὄσο κ' ἂν φοιᾶζης,
Μονασιῆρι μόνο τόρα σὲ θ' ἀλλάξης,
Μπρός του τὸ χαρῆμ εἶνε πειὸ καλοῦ.
Ὁ Σουλτάνος θέλει πάντα ποροφιατᾶ,
Τοῦλοισα θὰ γείνης τόρα ἐκεῖ πέρα
Μέσ' στὸ καπετάνιο τῆ γεροῦ γαλέρα
Παλληκάρια ὀρδόντα εἶμαστε σωσιᾶ.

Ἦ μονασιῆροισα φεύγει σὲ κελι
— Γινοῖ τοῦ Σαταᾶ, πίσω μὲν φοιᾶζει...
— Μπρός ! ὁ καπετάνιος ἀγρια προσιᾶλει,
Τοῦ κακοῦ ἢ ἔρημ τοῖς παρακαλεῖ.
Μὲ τὰ δάκρονά τῆς τὰ λαχρασιᾶ
Τὴν τραβοῦν ἐκεῖνοι ὄλοι μὲ φοβέρα
Μέσ' τοῦ καπετάνιο τῆ γεροῦ γαλέρα
Παλληκάρια ὀρδόντα εἶμαστε σωσιᾶ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Του κ. Χαριλ. Παπαντωνίου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

II

Ὁ Ἰούλιος Μ. στὴν Αἰμιλία

"Όταν, σὲ δρόμο, ἴστερ' ἄπ' τὰ μεσάνυχτα, ποὺ
ἀνάμιαστε σὰ δυὸ παραξένα καί χαμένα ὄνειρα,
ὅταν τίς στιγμὲς ἐκείνες ἐγὼ σφίγγω τὴν
πλαστικὴ μέση σου, καί σὺ στέζεις ἄξαρνα,
καί ἴστερα σὲ κυττάω βαθεῖα στὰ μάτια, καί καθρεφτίζεται
ἡ σκοτεινὴ μορφή μου στὸν ἀινιγματικὸ καθρεφτῆ
τῆς ψυχῆς σου ὅταν, τότε, βγάξεις ἀπὸ τὸ
στοματάκι σου μὴ δραματικὴ μελωδία ἀναστεναγμοῦ,
καί στρβίεις ἄξαρνα τὸ κεφαλάκι σου, καί τὸ γέρονες
πρὸς ἐμένα ὡς γιὰ νὰ τ' ἀναπάψεις στὸν ὄμο μου, καί προσφέρεις
τὰ χεῖλιά σου στὰ χεῖλιά μου, καί τὰ κολλᾶς ἀπάνω
τους, καί ἀρχίζει ἡ βουβὴ μελωδία καί τοῦ βουβῶ
δράμα τοῦ ἀσπασμοῦ μας, ὦ, τί ἄλλο μεθυστικώτερο
καί μακαριώτερο ἄπ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ;

"Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ ψυχικὸ στήριγμα καί παρηγορία,
πὼς νὰ σοῦ τὸ δώσω ἐγὼ ὁ καταδικασμένος καί ἁμαρτωλὸς ;...
Φύγε ἀπὸ μένα, πνευματὸ τοῦ Θανάτου, σαθρηνευτικὴ
προσφορὰ τῆς Ἀμαρτίας, Ἄγ- γελε τῆς Κολάσεως, φύγε,
ἀλλὰ ἀφοῦ πρώτα μὲ ρίξεις κάτω τρελλόν,
ἢ ξεψυχισμένον ἀπὸ τὸ ἀθάνατο δηλητήριο τοῦ
φιλιοῦ σου !

Τί μυστικὰ μοῦ λές σ' αὐτὶ ὅταν σ' ἔχω στὴν ἀγκαλιά
μου ! Τί ὑποβλητικὰ παραληρηματὰ, ἀνώτερα ἀπὸ
κάθε ποίση καί ἀπὸ κάθε φιλοσοφία, εἶνε ζεῖνα,
ποῦ μοῦ μελωδεῖς τότε ; Ἀπὸ ποῦ μῦθο καὶ ἀγνώστο
τῆς ψυχῆς βγαίνουν ;...

Εἶνε ὁ ἦχος ἀπὸ τὸν ταραγμὸ τοῦ κήματος τῆς
παθητικῆς καρδιάς σου, ποῦ δὲν τὸ εἶδεν ἥλιος
καί δὲν τὸ θόλωσε ἡ νοσηρὴ σιὰ τῆς ζωῆς...

Μοῦ φεύγεις ; Μὴ ξεκολλᾶς ἀπὸ πάνω μου.
Λιποθύμει καί ξεψύχισσε ἀπάνω μου. Εἶνε ὁ ὄραϊότερος
θάνατος, ποῦ μπορεῖ νὰ λάβεις σὺ, γιὰ νὰ φύγεις
ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τῆς ζωῆς αὐτῆς...

...Ἀπὸ τίς κορυφές τῶν πνευματικῶν ἀμύθων,
ποῦ ἔρτασα μὲ ἀγωνία, μὲ καταστροφή τοῦ ὄλοιοῦ
ἐαυτοῦ μου, μὲ ἀθέτηση ὄλων τῶν ἀνθρώπινων
ὑποχρεώσεών μου, καί ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐπίστευα
ὅτι ἀγγίζω τὴ θεῖα τελειότητα, μὲ οἰχνεῖς σὺ,
ἕνα πλάσμα παροδικὸ καί ἀδύνατο, στὰ
θολερὰ βάθη τοῦ ἐμμηδενισμοῦ. Ὡ, ἰπέρτερο
καί δραματικὸ μαροῦδι ! Νὰ ξέρω καί νὰ
πηγαῖνω ἀντίθετα ! Ὡ παρῖδα τῆς Ἀμαρτίας !

...Τῆς πνευματικῆς σφαῖρας τῆς περὶ ἡμᾶς
ἀνεμοστρόβιλος, πέφτοντας ἀπὸ τὴ ζωὴν τοῦ
θεῖοιο φωτός σὲ μεσονύχτιο τοῦ Σατα-
νικοῦ βασιλείου. Εἶμαι ὁ νέος Ἐωσφόρος,
καί ἂν ὁ παλιὸς ἐκείνος ἔπεσε γιὰ τὴ
μανία τῆς γνώσης, ἐγὼ πέφτω γιὰ τὴν
εὐγένεια τοῦ πάθους. Εἶμαι, γι' αὐτὸ,
ἀνώτερος καί ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρο, τὸν
μεγαλόπροιο καί βασιλικὸ ἀντιπρόσωπο
τῆς Ἀμαρτίας στὸν πλανῆ-
τη αὐτόν, ποῦ εἶνε ξελλωμένη καί ἡ
τρομαχτικὴ νύχτα τοῦ πνευ-
ματός μου.

Ὁ Ἰούλιος

Ὁ Ἰούλιος Μ. στὴν Αἰμιλία

Αὐγουστος 19...

Χτές βαφτιστήκαμε στὸ φεγγάρι. Ὑστερα ἄπ' τὰ
μεσάνυχτα. Χτές οἱ φρένες μας βαφτιστήσαν
στὸ ὄνειρο. Κ' οἱ καρδιές μας ἔκλαψαν.
Ἐβραχεν ἀπὸ πάνω μας φῶς καί μέσα μας
πόνος. Χτές ἔκλαψα ἀπάνω σου. Ὡ, πόσο
σὲ ἔβλεπα ἰερὴ χ' ἔς ! Ἐβγήκεν ὄλο
τὸ δηλητήριο, ποῦ μὲ εἶχες ποτίσει τὴν
προηγούμενη νύχτα, στὰ ἴδια αὐτὰ
μέρη. Χτές ξεφεγγαρωθήκες μέσα
στὴν ψυχὴ μου. Ἦ νύχτα, ψυχὴ μου,
εἶχε χτές σενά γιὰ φεγγάρι τῆς, καί
αὐτὸ ποῦ ἐφεγγεν ἐξῶ, γύρω μας,
εἶταν τὸ ὄνειρο τοῦ πρώτου, μὰ σιὰ
τοῦ. Ὅλη αὐτὴ ἡ λυπητῆ καί ζωγραφικὴ
φωτοχρῶσια χτές, εἰς τὸ δά-
σος, ἴστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἢ
συγχισμένη καί σμαγαμαρικὴ
αὐτὴ κίνηση τοῦ φωτός, αὐτὸ τὸ
θαμπόχουσο σύννεφο, ποῦ εἶχε
γεμίσει χτές τὴ νύχτα τὸν οὐρανὸ,
τὴ θάλασσα, τὸ διάστημα, τὴ
γῆ, τὰ δάση, τὰ βουνά, τὰ πνεύματα,
τῆς καρδίας, τὸν παρῖδεσο καί τὸν
ἀδη, δὲν εἶταν, παρὰ ὁ πόνος
τῆς ψυχῆς σου καί ὁ πόνος τοῦ
πάθους μου. Ὅλη αὐτὴ ἡ μουσικὴ,
ἡ λιτανεία, τοῦ εὐγενικοῦ, τοῦ
ξεψυχισμένου, τοῦ ἀσθενικοῦ
φωτός, δὲν εἶταν, γιὰ τὰ μάτια
μου, παρὰ ἡ ἀντανάκλαση τοῦ
στήθους σου ;... Γιὰ μένα ἔλαμψεν
αὐτὸ χτές ; Γιὰ μένα ἀνοίχτηκαν
οἱ θησαυροὶ τοῦ ; Ὡ, τὴ μακαριότητα
ποῦ ἔλαβα κοντὰ σ' αὐτὸ, ἀπάνω
σ' αὐτὸ ! Καί χλῆες φορές ἂν εἶμιον
κολασμένος, θ' ἀπολυτρονόμενον
χτές, ποῦ ἀναφην ἡ λαμπάδα τοῦ
πόθου μου, μπροστὰ στὴν
εἰκόνα τοῦ !

(Ἀκολουθεῖ)

Πεῖ ὁμομορφὴ ἀκόμα μέσ' στὴ
σημφορὰ Φοιλαχτὰ τῆς ἔχει τὰ
γλεκὰ τῆς μάτια, Τάλληρα
ἀεῖζει καί γρονὸ παλάτια
Κι' ὁ Σουλτάνος δίνει
ἀπειρο παρῶ. — Θὰ
πεθάνω ! εἶπε κελῆν
φωραχτᾶ... Μὰ μπορεῖ
σουλτάννα νὰ γεροῦ μὴ
μέρα... Μέσ' στὸ καπετάνιο
τῆ γεροῦ γαλέρα Παλληκάρια
ὀρδόντα εἶμαστε σωσιᾶ.

Μετφρ. Ἄντ. Θ Σπηλιωτοπούλου